

Hertil bemærkedes fra Ministeriets Side:

at det maatte antages at have den samme Bemyndigelse, som det forrige Rentekammer havde;

at Frdn. af 3die Decbr. 1828, § 44, Nr. 4, bemyndiger Rentekammeret til, naar Creditor efter et Gjaldsbeviis, med hvilket Forfeelse i Henseende til det stemplede Papir er begaaet, beviisligen ikke kan erholde dets fulde paalydende Sum, men ifkun en Deel deraf betalt, efter Omstændighederne at moderere Bøderne endog under det for disse ellers fastsatte Minimum;

at, da Minimum, ifølge Paragraphens Nr. 2 og 3, ifkun er dobbelt Betaling, og da en endnu større Moderation dog synes at burde indrømmes dem, hos hvem et aldeles værdiløst Document findes, end den, der faaer Noget efter et Document, ffjones det et rettere, end at Rentekammeret, ved at følge den af samme antagne Regel med Hensyn til aldeles værdiløse Documenter, som findes i Boer, har handlet efter Bemyndigelse, og

at Ministeriet endog benytter denne Bemyndigelse i et ringere Omfang end Rentekammeret.

Revisionen har imidlertid yttret, at, da den af det forrige Rentekammer i den her omhandlede Henseende brugte Fremgangsmaade ikke kan ansees for hjemlet i den bestaaende Lovgivning, og da den ikke er billiget ved nogen tidligere kongelig Resolution, kan det ikke antages, at Finanzministeriet er i Besiddelse af den paastaede Bemyndigelse. Da de omtalte Estergivelser ikke desto mindre, efter hvad der er oplyst, have fundet Sted i en lang Række af Aar, og de synes grundede i Billighed, have Revisorerne indstillet, at den brugte Fremgangsmaade maa påføres.

Det kan vel ikke nægtes, at Finanzministeriet i det her omspurgte Tilfælde ikke har ligefrem Ordene i Frdn. af 3die December 1828 for sig. Men Udvalget kan undgaae at afveie de anførte Argumenter imod hinan-